

831E' ἀλλὰ καὶ τὰνάπιαν, πινότα καὶ φαγιότα δ' αὐτ. ἐν Πρωταγ. 314A, πρβλ. Φαίδωνα 81B, Εὐριπ. Κύκλ. 336 — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον συντάσσεται μετ' αἰτ., 'Ἰλ. Φ. 127, Ο. 411 καὶ Ἄττ.· μετὰ γεν., φαγιεῖ μέρος: ἕκ τινος φράγματος, 'Ὁδ. I. 102, O. 373, Δίσχυλ. 'Ἰκ. 226' ἀπὸ τίνος 'Εἶδ. ('Ἰεν. Β', 16). II. καταβιβρόσκω, καταβροθίζω, καταναλωσκώ, καταδαπαίνω, 'Ὁδ. Β. 76, Δ. 33.— ὑπάσχει καὶ μεταγεν. 'Ελληνηστικὸς τύπος φάγομαι, 'Εἶδ. (Ροὺθ Β', 14), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 15· β' ἐνικ. φάγεσαι, αὐτοῖσι ἴ', 8· κείτας ἐὲ ἀνὰ ἔνεσται. παρὰ τοῖς 'Εἶδ. (Σειρήν ΛΓ', 23)· καὶ φάγομαί παρὰ τοῖς αὐτ. ('Ἰέν. Γ', 2)·— ὑπάσχει καὶ ἐνεργ. ἔνεσται. εὐκτ. φάγεός παρὰ τῷ Ψευδορυσκῶ. 157 (ἀλλ' δ' Bgk. διάφοις), μέλλ. φαγήσῃ, Λιδάων. 3. 124.

φάγειον (ἢ φαγιόν), τό, = φάγημα, φαγιόν, 'Ἀπορθ. Πατ. 408B, Κύριλλ. Σλυθ. ἐν βίβλ. Σ. 283C· προσίτι φαγιόν, Πτωγοπρόβρ. 2, 286, σημαί. εἰ ἐδῶ τὸ αὐτὸ καὶ προσφάγιον Σημ. Κορῆ ἐν Ἄτακτ. τ. 1, σ. 276.

φάγεωρος, ὁ, φαγῆς, λαίμαργος, καὶ γαστήρ φαγεωρῆτης, Κωμικ. Ἄδιωνμ. 320.

φάγημα, τό, τροφή, ἕδισμα, φαγιόν, παρὰ Σουίδ, Δημήτρ. Σκίψιος παρ' Ἄθην. 91D. — 'Ἰδε Κόντου Φιλολογικὰ Παικίλια ἐν 'Ἀθηνῶς τὸμ. Δ', σ. 105.

φῆγηται (ἔβουκα. ἱερά). τὰ ἑορτῇ συ-οδευομένη μετ' εὐωχίας καὶ φάγησθ· πῶσαι, τὰ, ἑορτῇ μετὰ φαγιῶν καὶ ποτῶν, κοινῶς ἐπαγοῦσθαι, Κλέαρχ. παρ' Ἄθην. 275B.

φάγησις, ἑως, ἢ, τὸ ῥῶγιον, καθαιρεῖ ἰσχύην ἢ ὑδροποσία καὶ φάγησις σπερμάτων 'Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 236A.

φάγητόν, τό, φάγημα, 'Εκκλ., 'Ἰδε Δουάκης.

φάγητος, ὁ, ἀμύδος: δταν κατατῆ φάγησιμος ἢ δταν ἀρχίζῃ νὰ βροχταί, 'Ἀριστ. 'Ἀποσπ. 464· φέρεται φαγητός, φαναός παρ' 'Ηουχ., φανυλός παρ' Εὐστ. 1625. 38.

φαγῶ-γῆρος, ὁ, λαίμαργος γέρον, πολιοφάγε, φαγῶγῆρ Παλλ. Δ. Λαοσ. 933B.

φάγος [ᾶ], ὡς καὶ νῦν, φαγῆς, λαίμαργος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 19, κ. Λουκ. ζ', 34.— Κατὰ τὸν 'Αρχάδιον (47, 4) γραπτέον φαγῶς, ἀλλ' 'Ἰδε Chandler § 230, κλπ.

φάγρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς: φαγρῆς, Εὐκόλις ἐν 'Ἀστρατεῦσι 6, Πλάτων Κωμικ. ἐν 'Κλερούσι 1, 'Αντιφάνης ἐν 'Ἠροδοταεῖ 1, κλπ., πρβλ. 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. Β. 13, 3., 19, 5· φάγρος ἔστιν ὁ παρ' ἡμῖν νῦν χαλαρότερος οὐδετέρως φαγιόν, παρὰ δὲ τὸ πλείστοις καὶ διὰ διελυτὸ τὸ γ φαγιόν Σημ. Κορῆ ἐν Ξενοκράτ. σ. 105, κ'·— φέρεται φαγρώτερος παρὰ Σπρίδ. 823· φάγωρος παρ' 'Ηουχλφ. II. ἐν τῇ Κρητικῇ διαλέκτῳ ἡ ἀκόνη. Σμμίλας παρ' Ἄθην. 327F.

φάγων, ἴδε ἐν λ. φαγιέιν.

φάγω, ὁ, φαγῆς, λαίμαργος, Varrō παρὰ Νόν., Vopisc. Aug. 50.— Κατὰ Ζωναρῶν (1791) φάγωνα φίλαυτον καὶ ἀπληστον. ἔστι δὲ Σύρων ἢ λέξις. II. φαγῶν, ὁ, ἢ σιαγῶν, φαγῶνες: σιαγῶνες, γνάθοι: 'Ηούχ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ 'Ἰδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. ΔΓ. 167.

φαιδονεΐδας, ἄδος, ἢ, = φῆ ἔπομ., 'Οπκ. Κυν. I. 219.

φαιδονεΐς, ἴδος, ποιητ. θηλ. τοῦ φαιθῶν, = λάμπουσα, 'Ανθ. Παλατ. 9. 782, Πλαν. 77.

φαιθῶν, (ἴδε φάω) λάμπω, εὐρισκόμενον μόνον ἐν τῇ μετοχ. φαιθῶν, λάμπων, ἀκτινοβολῶν, ὡς ἐπιθ. τοῦ ἡλίου, 'Ἰλ. Α. 735, 'Ὁδ. Ε. 479, Λ. 16, 'Ἦσ. Θεογ. 761' οὕτω Σοφ. 'Ἠλ. 824, Εὐρ. 'Ἠ'. 464 (ἐν λυρ. χωρίοις). 2) ἄσπερ, ἥλιος, 'Ανθ. Παλατ.: 5. 274., 9. 137.— πάννυχα καὶ φαιθῶντα, νύκτα καὶ ἡμέραν, Σοφ. ΑΓ. 930.

II. ὡς κύριον ὄνομα, 4) Φαιθῶν, ὁ, εἰς τῶν ἔπων τῆς 'Ηοῦς τῶν φερόντων τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, 'Ὁδ. Ψ. 246' πρβλ. Δάμπος. 2) ὁ υἱὸς τῆς 'Ηοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου (ἢ τοῦ Τιθῶν) κατὰ τὸν Ἄπολλ. δ. 3. 14, 3, ἀπαχθεῖς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, 'Ἦσ. Θεογ. 987. 3) υἱὸς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς Κωμῆς: περιήρους γενόμενος ἐν τοῖς μεταγενετέροις μῦθοις ἐπὶ τῷ δυο-υχάματι διερῆγένετο αὐτῷ ἐν τῷ ἠνιοχεῖν τοῦ ἔγκου τοῦ ἡλίου, 'Εἰδ' ἀν. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. O. 7. 135, Εὐρ. Ἰππ. 740, πρβλ. τὰ Ἀποσπάσματα αὐτοῦ τῆς τραγῳδίας Φαιθῶν. 4) ὁ πλανητῆρ Ζεὺς, 'Ἀριστ. κ. Κόσμ. 2. 9, Κικ. Ν. D. 2. 20.

φαιενός, ἢ, ὄν, ἄωρ καὶ Ἄττ. φαιενός, ἴδε ἐν τέλ.: (ἴδε φάω) — ποιητ. ἐπιθ., λάμπων, ἀκτινοβόλος, λαμπρός, πῦρ 'Ἰ. Ε. 215· σελήνη θ. 555· ἠὼς 'Ὁδ. Δ. 188· ὄσσει, ὄμμα 'Ἰλ. Ν. 3, 7· συγκρατεῖ ἐπὶ ἐπιθωμένον μετὰ τοῦ ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετὰλλου ἢ διὰ μετὰλλου κεκοσμημένων, χαλκός Μ. 151· κοσσίτερος Ψ. 561· ὄρειχαλκος, χρυσοδ. 'Ἦσ. Ἄσπ. 'Ἦρ. 122, 142· κρητῆρ 'Ἰ. Γ. 247, κ. ἀλλ.: δόρυ Δ. 496· ἄσπις, σάκος Γ. 357, Θ. 272· πῆληξ Ν. 805 ὠρῆρς φαιενότερος πυρρός αἰγῆς Σ. 610.— ὠσαύτως, φ. μάστιξ Κ. 500· θύραϊ 'Ὁδ. Ζ. 19· ἐπὶ λαμπρῶν χρωμάτων, ζωστήρ φοινικί φαιενός 'Ἰλ. Ζ. 219, πρβλ. 538· φ. πέπλος, τάπηξ Ε. 315· Κ. 156· φ. πλόκαμοι, στιλβόλ, Σ. 176· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ἴδε ἐν τέλ. ἐπὶ γυναικῶς, 'Ανθ. Πιλατ. 5. 228. 2) ἀκολούθως καὶ ὡς

ισοδυναμῶν τῷ λαμπρός, ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, εὐπρινής, εὐήγος, Πινδ. Π. 4. 505. 3) καθόλου, λαμπρός, ἔξοχος, ἀρεταί, θυσίαι ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 75, κλπ.— Ὁ Πινδ. ποιεῖται γρῆσι ἐν τοῦ τύπου φαιενός (ὡς κλεισμένος ἀντὶ κλεισθένος). καὶ οὗτος εἶναι ὁ μόνος τύπος ὁ ἐν χρήσει παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ (παρ' Αἰσχύλῳ δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξις) ἐν ἰαμβικίοις χωρίοις, ἴδε Valk. εἰς Εὐριπ. Φοιν. 84, Ellendt Λεξικ. Σοφ. — 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. τερ. σ. 106.

φαιέων, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τῷ φαῖων, λάμπω, παρέχω φῶς, ἡέλιος δ' ἀνόρουσος... , Ἰν' ἀθανάτοισι φαίνοι 'Ὁδ. Γ. 2, πρβλ. Μ. 383. 385, 'Ἦσ. 'Εργ. κ. 'Ἦμ. 526· ἠὼς.. ἐπιγυθονίοισι φ. ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 372· ὠσαύτως, λαμπτήρας τρεῖς ἴσταν ἐν μεγάρουσι νύκτα φαίνοιεν 'Ὁδ. Σ. 308· λαμπτήρισι φαίλων, παρέχον φῶς: διὰ τῶν... αὐτοῖσι 343.— ὁ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 42, κλπ. 2) μεταφορ., λόγος περὶ τοῦδε φαίνοι 'Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. II. μεταφ., φέρω εἰς φῶς, Νικ. Θερ. 390.

φαιενός, ἢ, ὄν, ἰσοδύναμος τύπος τῷ φαιενός, ὁ ἴδε φαιενός δι' ἐνός ν. τῆς φαιενῆς ἀρετῆς Γρηγ. Νατ. τ. 2. σ. 118D. φαιεσιμβροτος, ὄν, ὁ φέρων φῶς εἰς τοὺς θνητούς, φωτίζων αὐτούς, ἠὼς 'Ἰλ. Σ. 785· ἡέλιος 'Ὁδ. Κ. 138, 191, 'Ἦσ. Θεογ. 958· Ἀπόλλων 'Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 798, κλπ.— ἀπατ. παρὰ Τραγ., θεοῦ φαιεσιμβρότου αὐτοῦ ἑῶν. 'Ἠρακλ. 750 (λυρ.)— πρβλ. φαιε-φῶρος.

φαιε-φορία, 'Ἰων. ἔη. ἢ, τὸ φέρειν φῶς, τὸ φωτίζειν, οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον. ἢ, ἀλλά φαιεσοφόρην τε καὶ εἰ γόνυ μέχρη χιτῶνα ζῶννυσοθαί λιγνῶν τῶν Καλλ. εἰς 'Αρτεμ. 11, Μουσαίος 300.

φαιε-φῶρος, ὄν, (φάος, φέρω) ὁ φέρων ἢ παρέχων φῶς, λαμπάδες Αἰσχύλ. 'Αγ. 489· Κύκλωπος ὄψις Εὐρ. Κύκλ. 462· ἐν μακρᾷ φλογί φαιεσοφόρ, δηλ. μετὰ μακρῶν χρόνων, ὁ αὐτ. ἐν 'Ἰλ. 629 ὠσαύτως παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ὄλον Καλλ. εἰς 'Αρτεμ. 204· ἐπὶ τῆ: Ἀσιμαίος, Ἐλληνικ. Ἐπιγράμ. 798. Πρβλ. φωσφορός. — Κατὰ Σουίδ. καὶ Φάω: φαιεσοφόρος, φωσοφόρος, φωτός παρεκτικῶς, γνῶσις φωτισόσας, καὶ καθ' 'Ἠσῆκ. : φαιεσοφόρος (Γρηγ. Νατ. Π. σ. 41, 547) γνωσὶ φωτίζων, καὶ τὸ φῶς παρέχων· ἔνθα γραπτέον ἐνηνοσὶ φ.ο.

φάθε, ἴδε τὸ ῥῆμα φημί.

Φαιακικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήγων ἢ ἀρμύζων εἰς τὸν Φαίακα, (νῆες, δίκουοι) Εὐστ. εἰς 'Ὁδ. σ. 1521. 28., 1610. 17., 1733. 63., 1734. 39., 1736. 9.

φαιαξ, ἄκος, 'Ἰων. Φαιήξ. ἦκος, ὁ οὕτω καλοῦνται οἱ καθ' Ὀμηρον κἀτακοι τῆς νῆσου Σχερίας (δηλ. τῆς νῦν Κερκύρας), περιήρους διὰ τῆς τὰ ναυτικὰ ἐπιμερίας αὐτῶν καὶ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν φιλοτιμίαν, 'Ὁδ. Ε. 35, Ζ. 195, κ. ἀλλ. II. ὄνομα ἀρχαιέτικον: δόντος τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς ὄχτους ἢ ὑπονόμους (φαλαίκες ἢ φακίαιοι), Διδό. 11. 25.

φαιδιμῶδες, εσσα, ὄν, ἐσπῆνος: τύπος ἀντὶ τοῦ ἔπομ.· Λοκροὶ καὶ Φθίοι καὶ φαιδιμῶντες 'Επειλὸ 'Ἰλ. Ν. 886.

φαιδιμος, ὄν, καὶ ἦ. ὄν Πινδ. Π. 4. 51, Ν. 1. 101· οὐδέποτε ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ θηλ. (ἴδε φάω). — λαμπρός, στιλπνός, λάμπων, ἀποστίλβων, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος κυρίως ἐν ἀναστροφῇ πρὸς τὴν κοινήν χρῆσιν τοῦ ἑλαίου παρὰ τοῖς παλαιοῖς: εἰς ἀλοφῆν αὐτοῦ, φαιδιμος ὤμος 'Ὁδ. Λ. 128, Πινδ. O. 1. 41· γυῖα 'Ἰλ. Ζ. 27, 'Ἦσ. Θεογ. 492· κόμα Πινδ. Ν. 1. 101· πρόσφαις, φαιδιμὸς ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 51· ὠσαύτως, φαιδιμ. Ἰπποτ. ὁ αὐτ. ἐν O. 611. 2) ἐπὶ ἥρωον, περιφρανῶν, ἔνδοξος, Λατ. clausus, illust is, φαιδιμὸς 'Αχιλλεῦ 'Ἰλ. Γ. 434· φαιδιμὸς 'Ὀδυσσεὺ 'Ὁδ. Κ. 251· φαιδιμος ἔκτωρ, Ἄλας 'Ἰλ. Δ. 505, Ε. 617, κλπ.— ἠ λέξις: εὐρηται παρὰ τοῖς Τραγ. μόνον ἐν Ἐπικ. φράσαις, φαιδιμὸς 'Αχιλλεῦ Αἰσχύλ. ('Ἀποσπ. 128) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 992· ἀμφοι φ. ὤμοις Σοφ. Ἀποσπ. 403· οὕτω, φ. βραχιόνες Ἀγαθὸς παρ' Ἄθην. 414D.— Καθ' 'Ἠσῆκ. : φαιδιμῶς ὄνομα κύριον, ἢ λαμπρός: κατὰ ψυχῆν ἰσχυρός, ἐπίσημος, σπουδαῖος, πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξ. φαιδιμῶντες.

φαιδρα, ἢ, ἔτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἑκπουρις, διάφορ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 4. 46.

φαιδρῶ-εἶμων, ὄν, γειν. -ονος, (εἶμα) ὁ λαμπρῶς ἐνδεδυμένος, ἀστικὸς τε καὶ φαιδρῶσιμνος Ἄγαθ. 159C.

φαιδρῶ-κοσμος, ὄν, ὁ λαμπρῶς κεκοσμημένος, ἀνασσα φαιδρῶκοσμη Μέθοδ. σ. 227 Αἰητ. = 162.

φαιδρῶ-κύκλος, ὄν, ὁ ἔχων λαμπρὸν κύκλον, ἢ πληροσέληνος φαιδρῶκύκλος σελήνη Τζέτζ. τ. 1, σ. 13, σ. 376.

φαιδρῶ-μορφος, ὄν, ὁ ἔχων φαιρῶν μορφήν, κεφαλὴ φαιδρῶμορφος Ἐπειν. τ. 2, σ. 285A.

φαιδρῶ-νονος, ὄν, ὁ ἔχων φαιρῶν νοῦν, εὐθυμος, οἷα γλώσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα καὶ κτείνασα φαιδρῶνονος Αἰσχύλ. Ἄγ. 1229.

φαιδρῶομαι, γίνομαι φαιρῶς, λάμπω ἐκ τῆς χαρῆς, ὁ Κύρος ἰδῶν αὐτὸν φαιδρῶθέντα Ξενοφ. Κύρου Παιδ. 2. 10· πρβλ. φαιδρῶνω.